

P r v ý s o u d povolil vymáhajícímu věřiteli mimo jiné též exekuci zabavením třetiny naturálních požitků příslušejících povinnému jako pekařskému pomocníku. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Předpisem § 54 čís. 3 ex. ř. uloženo jest vymáhajícímu věřiteli, by označil při exekuci na jmění částky majetku, na které má býti exekuce vedena, tedy, chtěl-li se domáhati exekuce na veškeré důchody dlužníkovy, i naturální, jak zněl návrh, bylo jeho povinností, by všechny důchody přesně označil a popsal a tím soudu exekuci povolujícímu umožnil posouzení, zda jde o důchody podle zákona čís. 314/20 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 177/24 sb. z. a n. zabavitelné (viz čís. 5496, 5335 sb. n. s.). Této povinnosti nedostála vymáhající věřitelka, udala-li v exekučním návrhu, že jest povinný zaměstnán u poddlužníka jako pekařský pomocník a má jako takový »služební plat, mzdu a naturální požitky« částku 6.000 Kč převyšující. Právem zamítl tedy rekursní soud exekuční návrh, pokud se domáhal zabavení naturálních požitků povinného, které v návrhu nebyly přesně označeny.

Čís. 14386.

Proti rozhodnutí soudu druhé stolice o tom, komu z rodičů má býti dáno dítě do výchovy a výživy, jest dovolací rekurs přípustný; ustanovení čl. V čís. 2 zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. tu nedopadá.

(Rozh. ze dne 18. května 1935, R I 516/35.)

R e k u r s n í s o u d potvrdil rozhodnutí **p r v é h o s o u d u**, jímž bylo podle § 142 odst. 2 obč. zák. rozhodnuto, že se dítě odnímá z výchovy matčiny a svěruje do výchovy a výživy otcovy.

N e j v y š š í s o u d uvedl co do přípustnosti dovolacího rekursu:

O d ů v o d n ě n í :

Čl. V čís. 2 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n. stanoví, že proti rozhodnutím soudu druhé stolice o výši výživného ze zákona a o úpravě s t y k ů rodičů s dětmi není dalšího opravného prostředku. Avšak v tomto případě nejde jen o otázku styku rodičů s dětmi, nýbrž o důležitou a do životních poměrů zúčastněných osob citelně zasahující otázku, u kterého z obou rodičů odděleně žijících má býti dítě vychováváno, a není tedy dovolací rekurs vyloučen.

Čís. 14387.

Pouhý vstup do nájmu krámu není převzetím podniku podle § 1409 obč. zák.

(Rozh. ze dne 18. května 1935, Rv I 873/33.)

Žalobce opřel žalobu o ustanovení § 1409 obč. zák. tvrdě, že žalovaná převzala od Jana J. obchod s obuví a tím též i žalovanou pohledávku, jež byla podnikovým dluhem, o němž musila vědět. Zjištěno bylo však jen to, že žalovaná převzala nájem krámu, že převzala krám úplně vyprázdněný a zařídila si v něm svůj obchod. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Kdyby přejímatel převzal místnosti, ve kterých podnik už byl provozován, s převážnou částí inventáře, a tím získal možnost udržet si dosavadní zákazníky podniku, převzal by tím ovšem podnik (srov. rozh. 9001 sb. n. s.). Tyto podmínky však u žalované splněny nebyly, ona obchod od Jana J. nepřevzala. Pouhý vstup do nájmu krámu takový důvod ručení tvořit nemůže, zvláště když žaloba byla opřena o převzetí obchodu se zařízením a zbožím.

Čís. 14388.

Výhod zákona čís. 34/34 sb. z. a n. není účasten nezaměstnaný, jenž na se převedl pozemky v dražbu dané jen proto, aby oddálil uspokojení pohledávky vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 22. května 1935, R I 424/35.)

Jiří Č. stal se knihovním vlastníkem nemovitostí, na něž byla povolena exekuce nucenou dražbou, teprve po poznámce nařízeného dražebního roku, kdy již byl nezaměstnaným podle § 4 zák. čís. 34/34 sb. z. a n. Prv ý s o u d nevyhověl jeho návrhu na odklad dražby podle § 1 zák. čís. 34/34 sb. z. a n. R e k u r s n í s o u d uznal podle návrhu. D ů v o d y : Konaným šetřením je osvědčeno, že u Jiřího Č.-a jsou dány všechny náležitosti, které zákon v § 4 pro pojem osoby nezaměstnané vyžaduje. Jeho návrhu bylo proto vyhověti. Okolnost, že se stal později vlastníkem nemovitostí, tedy že jest jen dlužníkem hypotékárním, nikoliv osobním, není na újmu tomu, by jeho návrhu na odklad dražby nebylo vyhověno, ježto účinnost exekučního titulu proti němu jako knihovnímu vlastníku jest stanovena zákonem (§§ 88, 89 ex. ř.), takže i jeho sluší považovati za stranu povinnou. Důsledkem povolení odkladu exekuce musel býti zrušen příklep i s dražebním rokem, ježto exekuce byla podle návrhu odložena ještě před konáním dražebního roku, takže rok se vůbec odbývati neměl, a od doby návrhu na odklad exekuce do právoplatného rozhodnutí o návrhu na odklad v exekuci pokračováno býti nemělo.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu vymáhajících věřitelů i vydražitele obnovil usnesení prvního soudu.